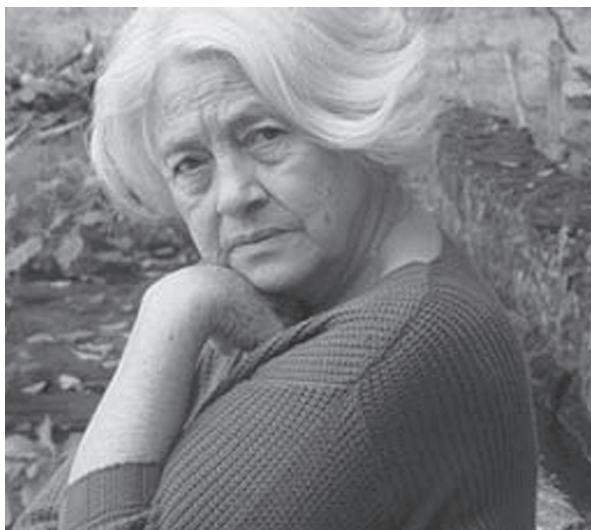

Adélia Prado

Adélia Luzia Prado Freitas se je rodila v brazilski zvezni državi Minas Gerais. Diplomirala je iz filozofije in več kot dve desetletji delovala kot profesorica religioznih ved in filozofije. Je pesnica in pisateljica, napisala je tudi več dramski del.

Leta 1975 je Carlos Drummond de Andrade pesmi Adélie Prado označil za “fenomenalne” in zapisal: “Adélia je lirična, biblična, eksistencialna: pesni tako naravno kot narava dela vreme.” Leto pozneje je izšla njena prva pesniška zbirka *Prtljaga* (*Bagagem*, 1976), ki še danes velja za pesniško mojstrovino. Pomemben mejnik je tudi pesniška zbirka *Drzno srce* (*Coração disparado*, 1978), za katero je prejela nagrado Jabuti. Brazilske literarne zbornice, pozneje so izšle še *Nož v prsih* (*A Faca no peito*, 1988), *Zbrana poezija* (*Poesia Reunida*, 1991) in *Majske prerokbe* (*Oráculos de maio*, 1999). Po skoraj desetih letih pesniškega molka je leta 2010 izdala knjigo *Trajanje dneva* (*A duração do dia*), za katero je istega leta prejela prestižno nagrado Alphonsus de Guimaraens.

Adélia Prado pravi, da je vsakdanjost tisto, kar rojeva njeno literaturo, in da poezija vodi pesnika in ne pesnik poezije. Vse življenje že živi v manjšem brazilskem Divinópolisu, je mati petih otrok in v svoji poeziji razmišlja o Bogu, ki je v vsem, tudi v preprostih dogodkih.

Adélia Prado

Parameter

Bog je lepši kot jaz.
In ni več mlad.
To, da, to je tolažba.

Nauk

Moji materi se je zdel študij
najimennitnejša stvar na svetu.

Pa ni.

Najimennitnejša stvar na svetu je čustvo.

Zvečer tistega dne, ko je bil oče v nočni službi,
mi je rekla:

“Ubožec, ob tej pozni uri še vedno trdo dela.”

Pripravila je kruh in kavo, pustila skodelo s toplo vodo na ognju.

Ni mi govorila o ljubezni.

Tej besedi razkošja.

Predmet ljubezni

Take sorte je in takó je čudovito
to, kar vam povedati imam,
da si tega, ne da bi me preganjal občutek kraje,
ne morem več svojiti:
rit je lepa!

S to daritvijo napravite, kar vas je volja.
Kar se mene tiče, hvaležna sem
za to, kar spoznala sem napósled,
in raje kot odpuščam, ljubim.

Poroka

So ženske, ki pravijo:

če hoče moj mož ribariti, ribari naj,
da le očisti ribe.

Jaz pa ne. Ob kateri koli nočni uri vstanem,
z njim ostrgam luske, odpiram ribo, režem in solim.
Tako prijetno je, le midva sama v kuhinji
se tu pa tam, le bežno dotakneva s komolci,
on pa z zgodbami, kot je "ta je bila pa težka",
"srebrila se je v zraku in udarjala je z repom",
zraven pa maha z rokami.

Tišina tistega dne, ko sva se prvič uzrla,
steče prek kuhinje kot globoka reka.
Naposled ribe na pladnju,
greva spat.
Stvari, srebrnkasto bele, se razpočijo:
fant in dekle sva.

Gospa Blazna

Nekoč, ko sem bila še deklica, je na vso moč deževalo,
z grmenjem in bliskanjem, natanko tako kot prav zdaj dežuje.
Ko smo naposled le odprli okna,
so luže drhtele pod zadnjimi kapljami.
Tedaj je moja mati kot nekdo, ki začuti, da bo napisal pesem,
navdihnjeno sklenila: najnežnejša bučka, polenta, jajčna omaka.
Šla sem iskat tiste bučke in vračam se zdaj,
trideset let pozneje. Matere nisem več našla.
Ženska, ki mi je odprla vrata, se je smejala tako stari gospe
z otroškim klobučkom in zadnjico vsem na ogled.
Moji otroci, polni sramu, s studom gledajo name,
moža pa je reč razžalostila na smrt.
Obsedela sem blazna na pragu.
Počutim se bolje le kadar dežuje.

Prevedla Blažka Müller Pograjc